

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Qui no ha reparat aquests dies que la moral de la reraguarda pujava de debòl. Es una conseqüència de què no són pocs els flacs d'esperit que sempre jutgen les coses en llur aspecte menys favorable, i ara els ha sorprès la realitat en constatar que el nostre Exèrcit Popular lluita amb moral i que sap emprendre accions tan contundents i felicitoses com la que acaba de realitzar en el front de Llevant. Si no és aconsellable l'optimisme com a norma corrent, perquè qualques vegades aboca envers el perill, hem de dir que, en temps de guerra, en moments difícils, no ha d'abandonar als qui senten un ideal. Un mal servei presten a la causa antifeixista aquells que, tot i sentir-s'hi identificats, mostren propensió a sofrir decaïment, ja que inconscientment contribueixen a perjudicar la moral que ha d'ésser inseparable d'una reraguarda activa i eficaç auxiliadora dels combatents. Es amb aquests homes sense voluntat que l'enemic es refia poder comptar, en uns moments favorables a les seves armes, per a intentar una confusió que li podria donar la victòria sense cap gran esforç. I aquest perill no ha d'existir: qui es digui antifeixista ha de mantenir una moral inalterable, tant en els moments victoriosos com en els d'adversitat. Hem de tenir sabut que la victòria d'una acció, o el cedir terreny momentàniament, obligats per la forta pressió enemiga, no té més alcanç que un de tants episodis o alternatives de la lluita; la guerra l'havem de decidir amb un esforç continuat amb el qual vencerem, més aviat o més tard, a l'enemic, de què el seu cas és perdut. Tinguem mirament en no deixar que entri en especulació un suposat cansament, els efectes del qual són tan acusats en la zona rebel, que els emboscats voldrien encomanar-lo a nosaltres.

ALFIL

Vigatans, ajudeu l'obra del nou Hospital!

Abans de la transmutació difícilment s'haurien pogut manifestar els veritables sentiments. El poble de Vic ha respost ara amb entusiasme en tots els actes d'homenatge a la U. R. S. S. i ha contribuït dignament a la iniciativa de procurar robes d'abric per al front. Mai com en aquests moments, les virtuts de les masses populars s'han posat tant de relleu per evidenciar que obren amb consciència i que uneixen llurs esforços a la noble causa de solidaritat humana.

Al llarg dels disset mesos de guerra no han cessat les subscripcions obertes en ajut dels hospitals de sang, o per atendre necessitats preemptòries com la d'auxiliar els nostres germans madrilenys, quan es trobaven mancats dels aliments més indispensables, o per mitigar el dolor dels combatents, quan no per altres finalitats, amb fins no menys altruistes, de proporcionar uns instants de joia als petits, o uns moments de consol als desvalguts. I el poble treballador ha anat fluïnt les seves aportacions sense ja més lleu contrarietat.

Aquesta conducta exemplar ens revela que les més grans empreses, els més costosos projectes poden tenir realització només que amb el suport de les masses populars. Si l'obrer vigatà tant ha fet i fa encara per a demostrar el seu amor al proïsme, no negligirà el seu tribut per a bastir el nou edifici de l'Hospital Comarcal de Vic. Es aquesta obra una necessitat sentidíssima, i per això és també una necessitat el no oblidar-la.

Volenterosament cal que els partits i les organitzacions prestin tot l'escalf a la idea de reemprendre les obres del nou Hospital, ja per no estroncar-se fins a veure-les totalment acabades i completades totes les instal·lacions que exigeix el nou edifici. D'aquest interès vivíssim en tenim una prova ben estimable amb els importants donatius que ha vingut fent la Federació Local de Sindicats d'Indústria - C. N. T. - A. I. T., i d'altres que convergeixen en un mateix anhel, d'Indústries de Curtits de Vic - C. N. T., de qualque secció de la U. G. T. i de la Casa Rabassa. Cal que aquest estímul tan bellament iniciat prengui l'extensió que es fa indispensable per a reeixir en la gran empresa.

L'obra tothom la creu digna i obligada. Està només mancada del caliu que fa avançar pel camí de les grans iniciatives. Per aquesta raó, el pas més ferm que podríem donar per a nodrir els ingressos que es necessiten per a prosseguir les obres del nou Hospital — ens permetem recollir la suggerència d'uns companys que hi senten tot l'amor —, seria instituir uns festivals benèfics, de setmana en setmana, en la col·laboració dels quals estem segurs s'hi trobaria el concurs entusiasta de nombrosos artistes vigatans, aficionats a l'art del Teatre, músics, parts vocals, etcètera.

No us sembla, companys obrers, antifeixistes tots, que sense cap gran esforç podríem proporcionar un ingrés ininterromput per a bastir una institució de la qual n'estaria orgullosa tot una generació? Fem honor a un compromís que constituï una de les aspiracions cabdals dels primers moments de la Revolució, i lliurem-nos-hi tots, a la seva realització, amb l'esperit de saber fer el que no saberen resoldre els qui tenien a les seves mans tota la riquesa.